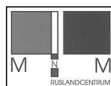

De novellen in verzen

Alexandr Poesjkin

vertaald uit het Russisch door Hans Boland

MnM Ruslandcentrum

Papieren Tijger

Hans Boland ontving voor deze vertaling een werkbeurs van de
Stichting Fonds voor de Letteren.

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door een financiële bijdrage van
het M&M Ruslandcentrum te Maastricht.

Omslag: Dave Mink, Rotterdam
Boekverzorging: Zefier Tekstverwerking, Breda

Eerste druk 1999; tweede, gewijzigde druk 2015
© 2015 Nederlandse vertaling Hans Boland
© 2015 Stichting Uitgeverij Papieren Tijger
www.papierentijger.org

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 6728 311 3/ NUR 302

Inhoud

Roeslan en Ljoedmila	7
De krijgsgevangene van de Kaukasus	95
Gabriëlslied	121
Vadim	139
De roverbroers	147
De fontein van Bachtsjsarai	155
De zigeuners	173
Graaf Nullin	197
Poltava	209
Tazit	259
Het huisje in Kolomna	269
Jezerski	281
Angelo	289
De Bronzen Ruiter	313
Verklarende lijst van eigennamen en vreemde woorden	331
Noten	337

DE FONTEIN VAN BACHTSJISARAI

1821-1823

Velen hebben net als ik deze fontein bezocht; maar sommigen zijn er niet meer, anderen zijn ver weg.

Saadi

Guiree keek somber voor zich uit
En zat zijn barnsteenpijp te roken.
Zijn hofhouding stond op een kluit;
Er werd bewogen noch gesproken
En het was stil in het paleis.
De khan gevoelde smart of woede,
Zoals men vol ontzag bevroedde.
En weldra kwam ook het bewijs:
Met één gebaar, kortaangebonden,
Werd men de troonzaal uitgezonden.
Al buigend schuifelde men heen.

De khan Guiree is weer alleen.
Hij ademt vrijer, en zijn ogen,
Zojuist nog streng en onbewogen,
Verraden woeling, met de glans
Van een met wolken overtoegen
Zich spiegelende hemeltrans.

Wat ligt er in zijn ziel verscholen?
Wat houdt zijn hart en hoofd bezet?
Wil hij weer vechten tegen Polen,
Of Rusland dwingen naar zijn wet?
Wil hij weer bloed aan wraak verkwisten,
Of is hij bang voor een complot,
Voor bergvolken, of voor de spot
Van Genua, met al haar listen?

Nee, andere gevoelens gisten;
Want oorlogsgroem en het gedoe
Dat daaraan vastzit, maakt hem moe.

Ligt het soms aan zijn haremvrouwen,
Waaronder zich er één bevindt
Op wie hij niet meer kan vertrouwen,
Omdat een kafir haar bemint?

Welnee, zijn vrouwen zijn verlegen
En vreugdeloos, niet te bewegen,
In hun gevangen, trieste staat,
Tot een verlangen of gedachte,
Zeer streng bewaakt, en niet bij machte,
In zo'n omgeving, tot verraad.
Verborg in de harem bloeien
Zij als een schoon, maar teer gewas,
Als bloemen in een glazen kas
Die in de tropen beter groeien.
De dagen rijgen zich aaneen
En worden weken, maanden, jaren;
En jeugd en liefde glijden heen
Zonder zich ooit te openbaren.
De tijd gaat traag, en luiheid wordt
Bepalend voor het haremleven;
Genot is zeldzaam, duurt maar kort,
En elke dag is om het even.
Maar vrouwen prefereren toch
Een rookgordijn en zoet bedrog;
Ze hullen zich in dure kleren,
Doen spelletjes en converseren,
Of wandelen bij een fontein
Met ruisende, kristallen stralen,
Alsof het bonte vlinders zijn,
Waar schaduwrijke esdoorns pralen.
Maar een humeurige castraat,
Die hen geen tel alleen zal laten
En aan wiens blikken niets ontgaat,
Houdt hen voortdurend in de gaten,
En dankzij hem ligt het bestaan
Onwrikbaar vast, en weet de khan
Zichzelf en zijn slavinnen veilig:
Zijn meesters wil is net zo heilig
Voor de eunuch als de Koran.
Hij hoeft de liefde niet te smaken;

Geen spot of haat kan hem ooit raken
En hij zal, als een totempaal,
Aan wie hem minacht of wil krenken,
Of schuchter is, of juist brutaal,
Of zucht en flirt, geen aandacht schenken.
Hij kent de vrouwen. Slim zijn zij;
In vrijheid of in slavernij,
Dat maakt niet uit, heeft hij ervaren.
Omdat hij hun gevele doorziet,
Vermurwt een stille traan hem niet.
Altijd zal hij argwaan bewaren.

De meisjes gaan met losse haren
Onder de hete middagzon
Heel dikwijls samen pootjebaden.
Wie zou zo'n tafereel versmaden,
Van schone baadsters bij een bron?
De wachter ziet de meisjes spelen;
Het kan hem allemaal niet schelen,
Hun naakte schoonheid laat hem koud,
Terwijl hij ze nooit echt vertrouwt.
's Nachts blijft hij door de harem dwalen,
Van deur tot deur, van bed naar bed,
Met door tapijt gedempte tred
Verstolen dolend door de zalen,
Waar hij de vrouwen gadeslaat,
Niets aan het toeval overlaat
En met gespitse oren luistert
Of er gezocht wordt of gefluisterd.
Wee haar, die in haar dromen praat,
Iets tot een vreemde schijnt te zeggen
En zo, in slaap, haar heer bedriegt,
Of die haar hart poogt bloot te leggen,
Bij een vriendin haar zonden biecht!